

6 óra, indulnom kell. Gyors puszi a Kedvesnek, egy vidám jó reggelt a 2 házörzőnek, és már sétálok is a kora tavasz jó illatú ébredésében.

Sok dolgom lesz ma. Útközben végig gondolom a napomat, mit kell elintéznem, megvennem, mi lesz a vacsora. Szeretek főzni, de még jobban szeretem a folyamatos asszonyimádást, amit az én uram minden étkezés után boldog-boldogtalannak elújságol a telefonba. Hiába, már nagyanyáink is tudták, egy férfihez vezető legrövidebb út a hasa. Aki meg még hálás is érte, annak érdemes a konyhában időzni!

A buszmegállóban a szokásos arcok várakoznak, minden nap ugyanazok, ám mostanában mégis egy furcsa, új érzés ölel minket körbe. Nyugalmasak a munkába vezető utak, az aszfalt ördöge, az utasok réme, Weismann úgy tűnik nyugdíjba vonult, néhány hete már nem ő jön reggelente. Sok száz ember szívéről gurultak a kövek végig Somogy zegzugában, akárha vulkánkitörés lett volna, közepén, a kráterben azzal a mogorva sofőrrel. Minden szava a láva sistergő, égető érzésével mart az ember bőre alá, beszivárogva a lélek pici bugyraiba! Na, olyan neki tuti nincs, nem volt, és már nem is lesz! Nemhogy lelke, a szívét is fekete megkövesedett láva darabkák alkotják. Kiszívta az életet belőle az alvilág rettegett ura, így vált ő is rettegetté azon a 40 kilométeres szakaszon, amit naponta megtett rozzant buszával.

Mint egy mizantróp, akinek minden gondolta – melyet tisztán ki lehetett olvasni szúrós szeméből – abból állt: „ Minek jöttök busszal? Egyáltalán, miért nem maradtok otthon? Sőt, minek éltek? ” . Megkérdőjeleződik a kérdés az emberben egy idő után, tényleg! Hogy jövök én ahhoz, hogy felszálljak a buszra, az ő buszára, esetleg ha akad hely le is üljek, és röpké 25 perc alatt beérjek a munkahelyemre? Bár gyalog messze van, meg kellene próbálnom, le kellene vennem ezt a terhet az öreg Weismann válláról! Esetleg röpcédulákon biztatnom is kellene a többi utastársamat, szervezhetnénk gyalogos konvojt!

Mennyivel stresszmentesebb lenne az élete, mint így! Az a sok macera, szinte három percenként meg kell(ene) állnia egy-egy le- vagy épp felszálló gyarló embercsökevény miatt, akiken rosszabb napjain át is néz. Sőt! Meg sem áll! Hiába a fáradt torok kiáltása, Weismann füle becsukódik, akár a középső ajtó időnként a pórul járt utasok előtt, akik nem tudták idejében kapkodni a lábaikat a többi sorstársak hegyén-hátán, szatyrán, síró gyerekén át. Persze van még megálló, eggyel előbb vagy később leszállni hogyan lenne az gond? Még mi kérünk elnézést! Ragyog a Nap, az kis séta – mit nekünk egypár kilométer – kifejezetten jót tesz! Ja, hogy időnként szakad az eső, tombol a szél, fél méteres a hó? A fent említett nézés ilyenkor nyomatékosabb: „ Minek indultál ma útnak? „

Weismann-nak tulajdonképpen mindegy volt a kor, a nem, bárki, aki fel mert szállni hozzá, eretnek lett egy pillanat alatt, bemocskolva a buszsofőrök istenének szent nevét, s ő, mint könyörtelen inkvizítor oda is vakkantott bárkinek néhány udvariatlan szót. Különösen a sok tanuló diák idegesítette őt, de az „éppen, hogy élek még” anyókák és apókák sem voltak számára kivételek. A piacozni induló banyatáskát húzó nénik aztán végképp máglyára voltak ítélve az ő olvasatában!

Szerette a tömeget a reggeli járatokon megmozgatni, csapatépítésben verhetetlen volt az öreg! Erre az összes kanyart, körforgalmat felhasználta, és az akadt bőven! Démoni fények villóztak ilyenkor a szemében, és belecsimpaszkodva úgy tekerte a kormányt szadista élvezettel, hogy a vér elborította mindenki agyát! A fiatalok élvezték, a közép korosztály kapaszkodott kibe, mibe, ahogy tudott, az idősek meg...Na, őket mindenki támogatta jobbról-balról.

Míg ezeken a mély nyomot hagyó reggeleken mélézok, a kanyarban feltűnik a busz.

Készülődünk, aztán egyszerre fagy meg mindenki a levegő! A Weismann vezeti!